

12. Inne religie – „iskry światła”

1. CELE LEKCJI – WYMAGANIA OGÓLNE

- pogłębienie rozumienia nauki o zbawczej roli Kościoła,
- analiza stanowiska Kościoła katolickiego wobec innych religii.

2. TREŚCI NAUCZANIA – WYMAGANIA SZCZEGÓŁOWE

uczeń:

- w oparciu o treści poznane na lekcji wymienia procentowy podział religii świata,
- swoimi słowami charakteryzuje podstawowe pojęcia dotyczące religii,
- dostrzega w Kościele katolickim pełnię środków do zbawienia,
- wyjaśnia potrzebę troski chrześcijanina o własne zbawienie.

3. POJĘCIA, POSTACI

- zbawienie,
- religie,
- politeizm,
- monoteizm,
- henoteizm,
- panteizm,
- teizm,
- deizm,
- ateizm,
- agnostycyzm,
- paruzja.

4. WARTOŚCI

- powszechne powołanie do zbawienia,
- szacunek dla wyznawców innych religii, które stanowią „iskry światła”.

5. SCHEMAT LEKCJI

- religie świata,
- rodzaje religii,
- wyznawcy religii,
- relacje wyznawców z Jezusem i z Kościołem,
- środki zbawienia.

6. PROPOZYCJA REALIZACJI

Wprowadzenie

Metoda – burza mózgów. Nauczyciel zapisuje (lub przykleja) na tablicy hasło RELIGIE ŚWIATA. Prosi uczniów o wymienienie tych religii, które już znają i tych, które powstały współcześnie.

Rozwinięcie tematu

Metoda – pogadanka. Nauczyciel, w oparciu o dane z podręcznika przedstawia procentowy udział wyznawców poszczególnych religii świata. Definiuje, przy pomocy tekstu z działu „Przeczytaj”, podział religii ze względu na sposób postrzegania Absolutu.

Metoda – praca z tekstem. Nauczyciel dzieli uczniów na grupy. Każda z nich otrzymuje jeden tekst z dokumentów Kościoła lub z Katechizmu [ew. można tylko rozdać teksty z Kompendium Katechizmu i Youcat (załącznik 1)]. Alternatywnie można skorzystać z tekstów Katechizmu (odnośne numery podaje Kompendium Katechizmu). Nauczyciel podaje pytanie dla grup: kto i w jaki sposób według tekstu należy do Kościoła lub w jakim stopniu przyporządkowany jest do niego?

Uczniowie wypisują grupy wyznawców danej religii wymienianych w analizowanych fragmentach. Przykładowe odpowiedzi, które powinny się pojawić:

- 1) wierni katolicy,
- 2) katolicy nie żyjący w pełni według wyznawanej wiary,
- 3) katechumeni,
- 4) chrześcijanie,
- 5) Izraelici,
- 6) muzułmanie,
- 7) poszukujący Boga,
- 8) nie znający Boga i Kościoła,
- 9) niewierzący.

Nauczyciel zadaje kolejne pytania:

- 1) jak graficznie można przedstawić więź poszczególnych grup ludzi z Kościołem i Jezusem Chrystusem, Głową Kościoła?
- 2) jaka jest ich odpowiedź na powołanie do jednego Ludu Bożego?

Nauczyciel rozdaje kartki; uczniowie wpisują imię JEZUS; następnie próbują graficznie (np. strzałkami) przedstawić, potwierdzone nauczaniem Kościoła, zależności i więzi pomiędzy Kościołem Chrystusowym a wyznawcami innych religii, i osobami niewierzącymi. Można wykorzystać gotowy schemat (załącznik 2), z odpowiednim komentarzem, aby nie zrodziło się przekonanie, że inne religie też w jakimś stopniu przynależą do Kościoła katolickiego.

Zakończenie

Nauczyciel podkreśla, że w Kościele katolickim dla wierzących, jest pełnia środków do osiągnięcia zbawienia. Nauka Kościoła potwierdza, że w innych religiach też można być zbawionym (zob. podręcznik „Zapamiętaj”).

Notatka

W Kościele katolickim jest pełnia środków do osiągnięcia zbawienia. Można także zapisać tekst KKKK 171:

Co oznacza stwierdzenie: „Poza Kościołem nie ma zbawienia”?

„ (...) całe zbawienie pochodzi od Chrystusa-Głowy przez Kościół, który jest Jego Ciałem. Nie mogą zostać zbawieni tacy ludzie, którzy dobrze wiedząc, że Kościół został założony przez Boga za pośrednictwem Chrystusa jako konieczny do zbawienia, nie chcieliby ani do niego wejść, ani w nim wytrwać. Ci natomiast, którzy bez własnej winy nie znając Ewangelii Chrystusa i Jego Kościoła, szczerym sercem szukają jednak Boga, a Jego wolę poznaną przez nakaz sumienia starają się pod wpływem łaski wypełniać w swoim postępowaniu, mogą osiągnąć wieczne zbawienie”.

Korelacja z edukacją szkolną

- 1) geografia – mapa wyznawców różnych religii.

7. INNE MOŻLIWOŚCI REALIZACJI

Lekcję można zacząć od przeczytania tekstu Ewangelii: Jk 4, 1-7 i komentarza z podręcznika. Warto nawiązać do międzyreligijnych spotkań modlitewnych w Asyżu, zapoczątkowanych przez bł. Jana Pawła II.

8. ALTERNATYWNE TEKSTY DO WYKORZYSTANIA NA LEKCJI

LISTY,
OPINIE

Ubywa ateistów

Na świecie ubywa ateistów. I to 300 każdego dnia. Rośnie natomiast liczba chrześcijan: o 80 tys. dziennie, w tym 31 tys. katolików, ale też 37 tys. zielonoświątkowców. Ekspansywną religią jest również islam. Każdego dnia przybywa ich 79 tys. Dane te zostały zawarte w dorocznym raporcie „International Bulletin of Missionary Research” (Międzynarodowego Biuletynu Badań Misyjnych), który stara się ująć obecny stan chrześcijaństwa w kontekście procesów demograficznych.

Na tle innych religii chrześcijanie wyróżniają się zdecydowanie w jednej kategorii, a mianowicie męczeństwa. Każdego dnia 270 chrześcijan oddaje życie za wiarę. W ciągu ostatnich 10 lat Kościołowi przybył milion męczenników. Dla porównania w 1900 r. było ich 34 tys.

Pomimo ekspansji islamu chrześcijaństwo wciąż pozostaje najliczniejszą religią na świecie. Jest nas ponad 2,3 mld, w porównaniu z 1,6 mld muzułmanów, niemal miliardem hinduistów i niespełna pół miliardem buddystów. Ateistów jest 137 mln, a ich liczba, jak już wspomnieliśmy, stale spada.

Wśród chrześcijan największe wyznanie stanowią katolicy: 1 mld 160 mln. Protestantów jest 426 mln, prawosławnych – 171 mln, anglikanów – 87 mln. 378 mln to członkowie Kościołów niezależnych, a 35 mln to tzw. chrześcijanie marginalni o wątpliwej teologii trynitarniej.

Istotnym zjawiskiem jest rozdrobnienie wspólnoty chrześcijańskiej. Dziś istnieje już 42 tys. Kościołów i wspólnot kościelnych. Dla porównania w 1900 r., kiedy rodził się ruch ekumeniczny, było ich jedynie 1600.

Warto też zauważyć, że chrześcijaństwo przeznacza na cele religijne 545 mld dolarów rocznie, czyli 1,5 mld dziennie. W tym roku zostanie rozproszonych ponad 71 mln egzemplarzy Pisma Świętego. Na potrzeby chrześcijaństwa pracuje 600 mln komputerów. Ponad 2 mld osób przynajmniej raz w miesiącu korzysta z programów katolickiego radia bądź telewizji. W tym roku chrześcijanie wydadzą 7,1 mln książek religijnych. W roku 1970 było ich 1,8 mln.

Ubywa ateistów [w:] „Niedziela Ogólnopolska” 21/2011, s. 29

[dostęp 5 marca 2013], dostępny w Internecie:

<http://www.niedziela.pl/artukul/94949/nd/Ubywa-ateistow>

KOŚCIÓŁ
NAUCZA

28. Jeśli modlitwa stanowi „duszę” ekumenicznej odnowy i dążenia do jedności, to w niej też zakorzenia się i z niej czerpie moc to wszystko, co Sobór określa jako „dialog”. Określenie to nie pozostaje zapewne bez związku ze współczesną myślą personalistyczną. Postawa „dialogiczna” odpowiada naturze osoby i jej godności. Stanowisko to na terenie filozofii współczesnej spotyka się z chrześcijańską prawdą o człowieku wyrażoną przez Sobór:

człowiek jest bowiem „jedynym na świecie stworzeniem, którego Bóg chciał dla niego samego” i dlatego „nie może odnaleźć się w pełni inaczej, jak tylko poprzez bezinteresowny dar z siebie samego”. Dialog leży na jedynej drodze do samospelnienia człowieka: zarówno poszczególnych osób, jak też każdej ludzkiej wspólnoty. Chociaż w pojęciu „dialog” na pierwszy plan zdaje się wysuwać moment poznawczy (dia-logos), każdy dialog ma również wymiar całościowy, egzystencjalny. Angażuje cały ludzki podmiot; dialog między wspólnotami angażuje w sposób szczególny podmiotowość każdej z nich. Taką prawdę o dialogu, bardzo głęboko wyrażoną przez Papieża Pawła VI w encyklice *Ecclesiam suam*, odnajdujemy też w doktrynie i praktyce ekuumenicznej Soboru. Dialog nie jest tylko wymianą myśli, ale zawsze w jakiś sposób „wymianą darów”.

Jan Paweł II, Encyklika *Ut unum sint* [w:] Opoka,

[dostęp 5 marca 2013, dostępny w Internecie:

http://www.opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/encykliki/ut_unum_1.html

KOŚCIÓŁ
NAUCZA

Deklaracja o stosunku Kościoła do religii niechrześcijańskich

DRN 2. Kościół katolicki nic nie odrzuca z tego, co w religiach owych prawdziwe jest i święte. Ze szczerym szacunkiem odnosi się do owych sposobów działania i życia, do owych nakazów i doktryn, które chociaż w wielu wypadkach różnią się od zasad przez niego wyznawanych i głoszonych, nieraz jednak odbijają promień owej Prawdy, która oświeca wszystkich ludzi. Głosi zaś i obowiązany jest głosić bez przerwy Chrystusa, który jest „drogą, prawdą i życiem” (J 14, 6), w którym ludzie znajdują pełnię życia religijnego i w którym Bóg wszystko z sobą pojednał. Przeto wzywa synów swoich, aby z roztropnością i miłością przez rozmowy i współpracę z wyznawcami innych religii, dając świadectwo wiary i życia chrześcijańskiego, uznawali, chronili i wspierali owe dobra duchowe i moralne, a także wartości społeczno-kulturalne, które u tamtych się znajdują.

DRN 5. Nie możemy zwracać się do Boga jako do Ojca wszystkich, jeśli nie zgadzamy się traktować po bratersku kogoś z ludzi na obraz Bóży stworzonych. Postawa człowieka wobec Boga Ojca i postawa człowieka wobec ludzi, braci, są do tego stopnia z sobą związane, że Pismo święte powiada: „Kto nie miłuje, nie zna Boga” (1 J 4, 8). Stąd upada podstawa do wszelkiej teorii czy praktyki, które między człowiekiem a człowiekiem, między narodem a narodem wprowadzają różnice co do godności ludzkiej i wynikających z niej praw. Toteż Kościół odrzuca jako obcą duchowi Chrystusowemu wszelką dyskryminację czy prześladowanie stosowane ze względu na rasę czy kolor skóry, na pochodzenie społeczne czy religię.

Deklaracja o stosunku Kościoła do religii niechrześcijańskich

[dostęp 6 marca 2013], dostępny w Internecie:

<http://archidiecezja.lodz.pl/pliki/sobor/drn.html>

PRZECZYTAJ

Okruchy Prawdy

Refleksja nad przekazem biblijnym prowadzi do wniosku, że każda religia – nawet zawierająca elementy dwuznaczne z chrześcijańskiego punktu widzenia – jest czymś pozytywnym, gdyż zawierając elementy prawdy i dobra, wyraża najbardziej podstawowe zwrócenie się człowieka do Boga. Człowiek religijny kroczy drogą, która może go doprowadzić do pełni życia i pełni zbawienia. Każda religia jest w większym bądź mniejszym stopniu otwarciem na spotkanie z Bogiem, który objawił swój zamysł zbawczy w Starym i Nowym Przymierzu. Każda religia jest już jakimś przygotowaniem na przyjęcie pełni religijnej, chociaż to przygotowanie ma wymiar oczekiwania i musi jeszcze zostać poddane oczyszczeniu. Ważne jest jednak to, że wszyscy ludzie religijni wybrali tę samą drogę. To wystarczy, by chrześcijanin patrzył na przedstawicieli wszystkich religii, jak na uczestników tego samego pochodzenia i tego samego przeznaczenia, pokornie skłaniając głowę przed Bogiem, który obdarzył go łaską pełnego poznania swojego zamysłu i taskawie uczynił uczestnikiem pełni zbawienia. Nie jest to oczywiście powód do wynoszenia się nad innych, ale motywacja do uznania swojej specyficznej odpowiedzialności za prawdziwą religię.

Wydaje się, że chrześcijanin spotykający się z przedstawicielami innych religii powinien być zawsze świadomy tych podstawowych prawd, które mogą go otworzyć także na inne, które z nich wynikają, bądź łączą się z nimi.

Jeśli twierdzimy, za deklaracją *Dominus Iesus*, że Jezus Chrystus jest jedynym i powszechnym Zbawicielem i że Jego zbawienie urzeczywistnia się w Kościele, to jako wierzący chrześcijanie nie kwestionujemy tego, co jest poza Kościołem, ale pokornie wskazujemy drogę, na której to wszystko może osiągnąć oczyszczenie i pełnię znaczenia. My wszyscy byliśmy przecież kiedyś w takiej właśnie sytuacji, jak ci, którzy są jeszcze poza Kościołem. Nasze oczekiwanie zostało już wypełnione. Skłania nas to do wdzięczności Bożej Opatrzności i do powierzania Jej tych, którzy nie znają jeszcze Jedyne Zbawiciela wszystkich – Jezusa Chrystusa.

Ks. Janusz Królikowski, *Kościół i religie niechrześcijańskie* [w:] Opoka,

[dostęp 6 marca 2013], dostępny w Internecie:

http://www.opoka.org.pl/biblioteka/I/IR/dominusiesus_anno I.html

13. Współczesny Żyd w rozmowie z Jezusem

1. CELE LEKCJI – WYMAGANIA OGÓLNE

- motywowanie do zainteresowania się innymi religiami,
- rozpoznawanie różnic i podobieństw między judaizmem a chrześcijaństwem.

2. TREŚCI NAUCZANIA – WYMAGANIA SZCZEGÓŁOWE

uczeń:

- po obejrzeniu zdjęcia definiuje pojęcie „Żyd”,
- definiuje pojęcie „judaizm”,
- swoimi słowami przedstawia historię judaizmu,
- wymienia święte księgi judaizmu oraz jego podstawowe pojęcia,
- uzasadnia judaistyczne korzenie chrześcijaństwa,

12. Inne religie – „iskry światła”

Załącznik 1 Teksty mówiące o tym, że Kościół jest konieczny do zbawienia.

Konstytucja Dogmatyczna o Kościele

KK 14. Sobór święty zwraca się w pierwszym rzędzie do wiernych katolików. Uczy zaś, opierając się na Piśmie świętym i Tradycji, że ten pielgrzymujący Kościół konieczny jest do zbawienia. Chrystus bowiem jest jedynym Pośrednikiem i drogą zbawienia, On, co staje się dla nas obecny w Ciele swoim, którym jest Kościół, On to właśnie podkreślając wyraźnie konieczność wiary i chrztu (por. Mk 16, 10; J 3, 5) potwierdził równocześnie konieczność Kościoła, do którego ludzie dostają się przez chrzest jak przez bramę. Nie mogliby tedy być zbawieni ludzie, którzy wiedząc, że Kościół założony został przez Boga za pośrednictwem Chrystusa jako konieczny, mimo to nie chcieliby bądź przystąpić do niego, bądź też w nim wytrwać. Do społeczności Kościoła wcieleni są w pełni ci, co mając Ducha Chrystusowego w całości przyjmują przepisy Kościoła i wszystkie ustanowione w nim środki zbawienia i w jego widzialnym organizmie pozostają w łączności z Chrystusem rządzącym Kościołem przez papieża i biskupów, w łączności mianowicie polegającej na więzach wyznania wiary, sakramentów i zwierzchnictwa kościelnego oraz wspólnoty (*communio*). Nie dostępuje jednak zbawienia, choćby był wcielony do Kościoła, ten, kto nie trwając w miłości, pozostaje wprawdzie w łonie Kościoła „ciałem”, ale nie „sercem”. Wszyscy zaś synowie Kościoła pamiętają winni o tym, że swój uprzywilejowany stan zawdzięczają nie własnym zasługom, lecz szczególnej łasce Chrystusa, jeśli zaś z łaską tą nie współdziałają myślą, słowem i uczynkiem, nie tylko zbawieni nie będą, ale surowiej jeszcze będą sądzeni. Katechumeni, którzy za sprawą Ducha Świętego z wyraźnej woli swojej pragną być wcieleni do Kościoła, już dzięki temu pragnieniu są z nim w łączności, toteż Matka - Kościół już jak na swoich rozciąga na nich swą miłość i troskę.

Konstytucja Dogmatyczna o Kościele

KK 15. Co zaś się tyczy tych ludzi, którzy będąc ochrzczeni noszą zaszczytne imię chrześcijan, ale nie wyznają całej wiary lub nie zachowują jedności wspólnoty (*communio*) pod zwierzchnictwem Następcy Piotra, to Kościół wie, że jest z nimi związany z licznych powodów. Wielu bowiem jest takich, którzy mają we czci Pismo święte, jako normę wiary i życia, i wykazują szczerą gorliwość religijną, z miłością wierzą w Boga Ojca wszechmogącego i w Chrystusa Syna Bożego, Zbawiciela, naznaczeni są chrztem, dzięki któremu łączą się z Chrystusem, a także uznają i przyjmują inne sakramenty w swoich własnych Kościołach czy wspólnotach kościelnych. Wielu z nich posiada również episkopat, sprawuje Świętą Eucharystię i żywi nabożeństwo do Dziewicy Bogarodzicielki. Dochodzi do tego łączność (*communio*) w modlitwie i w innych dobrodziejstwach duchowych, a co więcej, prawdziwa jakaś więź w Duchu Świętym, albowiem Duch Święty przez swe łaski i dary wśród nich także działa swą uświęcającą mocą, a niektórym spośród nich dał nawet siłę do przelania krwi. Tak oto we wszystkich uczniach Chrystusowych Duch wzbudza tęsknotę i działanie, aby wszyscy, w sposób ustanowiony przez Chrystusa, w jednej trzodzie i pod jednym Pasterzem zjednoczyli się w pokoju. Aby zaś to osiągnąć, Kościół - Matka modli się ustawicznie i trwa w nadziei i rozwija działalność, a synów swoich zachęca do oczyszczenia się i odnawiania, żeby znanie Chrystusa jeszcze mocniej jaśniało na obliczu Kościoła.

Konstytucja Dogmatyczna o Kościele

KK 16. Ci wreszcie, którzy jeszcze nie przyjęli Ewangelii, w rozmaity sposób przyporządkowani są do Ludu Bożego. Przede wszystkim więc naród, który pierwszy otrzymał przymierze i obietnice i z którego narodził się Chrystus wedle ciała (por. Rz 9, 4-5), lud dzięki wybraniu szczególnie umiłowany ze względu na przodków, albowiem Bóg nie żałuje darów i wezwania (por. Rz 11, 28-29). Ale plan zbawienia obejmuje także i tych, którzy uznają Stworzyciela, wśród nich zaś w pierwszym rządzie muzułmanów, oni bowiem wyznając, iż zachowują wiarę Abrahama, czczą wraz z nami Boga jedynego i miłosiernego, który sądzić będzie ludzi w dzień ostateczny. Także od innych, którzy szukają nieznanego Boga po omacku i wśród cielesnych wyobrażeń, Bóg sam również nie jest daleko, skoro wszystkim daje życie, tchnienie i wszystko (por. Dz 17, 25-28), a Zbawiciel chciał, aby wszyscy ludzie byli zbawieni (por. 1 Tm 2, 4). Ci bowiem, którzy bez własnej winy nie znając Ewangelii Chrystusowej i Kościoła Chrystusowego, szczerym sercem jednak szukają Boga i wolę Jego przez nakaz sumienia poznają starają się pod wpływem łaski pełnić czynem, mogą osiągnąć wieczne zbawienie. Nie odmawia też Opatrzność Boża koniecznej do zbawienia pomocy takim, którzy bez własnej winy w ogóle nie doszli jeszcze do wyraźnego poznania Boga, a usiłują nie bez łaski Bożej, wieść uczciwe życie. Cokolwiek bowiem znajduje się w nich z dobra i prawdy, Kościół traktuje jako przygotowanie do Ewangelii i jako dane im przez Tego, który każdego człowieka oświeca, aby ostatecznie posiadał życie. Nieraz jednak ludzie, zwiedzeni przez Złego, znikczemnieli w myślach swoich i prawdę Bożą zamienili w kłamstwo, służąc raczej stworzeniu niż Stworzycielowi (por. Rz 1, 21 i 25), albo też żyjąc i umierając na tym świecie bez Boga, narażeni są na rozpacz ostateczną. Toteż, aby przyczynić się do chwały Bożej i do zbawienia tych wszystkich, Kościół mając w pamięci słowa Pana, który powiedział: „Głóście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu” (Mk 16, 16), pilnie troszczy się o wspieranie misji.

Deklaracja o jedyności i powszechności zbawczej Jezusa Chrystusa i Kościoła «*Dominus Iesus*»

22. Przez przyjęcie Jezusa Chrystusa Zbawiciela Bóg zechciał sprawić, aby Kościół założony przez Niego stał się narzędziem zbawienia całej ludzkości (por. Dz 17, 30-31) 90. Ta prawda wiary nie jest bynajmniej sprzeczna z faktem, że Kościół traktuje inne religie świata z prawdziwym szacunkiem, lecz równocześnie odrzuca stanowczo postawę indyferentyzmu, «nacechowaną relatywizmem religijnym, który prowadzi do przekonania, że jedna religia ma taką samą wartość jak inna». Jeśli jest prawdą, że wyznawcy religii niechrześcijańskich mogą otrzymać łaskę Bożą, jest także pewne, że obiektywnie znajdują się oni w sytuacji bardzo niekorzystnej w porównaniu z tymi, którzy posiadają w Kościele pełnię środków zbawczych. Niemniej «wszyscy (...) synowie Kościoła pamiętać winni o tym, że swój uprzywilejowany stan zawdzięczają nie własnym zasługom, lecz szczególnej łasce Chrystusa; jeśli zaś z łaską tą nie współdziałają myślą, słowem i uczynkiem, nie tylko zbawieni nie będą, ale surowiej jeszcze będą sądzeni». Jest zatem zrozumiałe, że Kościół, idąc za poleceniem Pana (por. Mt 28, 19-20) i spełniając nakaz miłości do wszystkich ludzi, «głósi (...) i obowiązany jest głosić bez przerwy Chrystusa, który jest «drogą i prawdą, i życiem» (J 14, 6), w którym ludzie znajdują pełnię życia religijnego i w którym Bóg wszystko z sobą pojednał». Także w dialogu międzyreligijnym misja *ad gentes* «tak dziś jak i zawsze zachowuje w pełni swą moc i konieczność». Istotnie «Bóg pragnie, by wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy» (1 Tm 2, 4): Bóg pragnie zbawienia wszystkich poprzez poznanie prawdy. Zbawienie znajduje się w prawdzie. Ci, którzy są posłuszni natchnieniom Ducha Prawdy, znajdują się już na drodze zbawienia. Kościół jednak, któremu ta prawda została powierzona, musi wychodzić naprzeciw ich pragnieniu, aby im ją zanieść. Właśnie dlatego, że Kościół wierzy w powszechny zamysł zbawienia, musi być misyjny» .

Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego

KKKK 168. Kto należy do Kościoła katolickiego?

Do tej katolickiej jedności Ludu Bożego, w różny sposób należą lub są do niej przyporządkowani wszyscy ludzie. Do Kościoła katolickiego wcieleni są w pełni ci, którzy mając Ducha Chrystusa, złączeni są więzami wyznania wiary, sakramentów, kościelnego zwierzchnictwa oraz komunii. Ludzie ochrzczeni, którzy nie urzeczywistniają w pełni takiej katolickiej jedności, trwają w jakiejś, choć niedoskonałej, wspólnoty z Kościołem katolickim. (zob. KKK 836-838)

Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego

KKKK 169. Jaki jest stosunek Kościoła katolickiego do narodu żydowskiego?

Kościół katolicki odkrywa swoją więź z narodem żydowskim w fakcie, że Bóg wybrał ten naród, przed wszystkimi innymi, do przyjęcia Jego Słowa. To do narodu żydowskiego „należą przybrane synostwo i chwała, przymierza i nadanie Prawa, pełnienie służby Bożej i obietnice. Do nich należą praojcowie, z nich również jest Chrystus według ciała” (Rz 9, 4-5). W odróżnieniu od innych religii niechrześcijańskich wiara żydowska jest już odpowiedzią na Objawienie Boże w Starym Przymierzu. (zob. KKK 839-840)

Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego

KKKK 170. Jaka jest więź Kościoła katolickiego z religiami niechrześcijańskimi?

Jest przede wszystkim więzią pochodzenia i wspólnego celu rodzaju ludzkiego. Kościół katolicki uznaje, że to wszystko, co znajduje się dobrego i prawdziwego w innych religiach, pochodzi od Boga, jest promieniowaniem Jego prawdy i może przygotować do przyjęcia Ewangelii oraz skłonić do poszukiwania jedności rodzaju ludzkiego w Kościele Chrystusa. (zob. KKK 841-845)

Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego

KKKK 171. Co oznacza stwierdzenie: „Poza Kościołem nie ma zbawienia”.

Oznacza, że całe zbawienie pochodzi od Chrystusa-Głowy przez Kościół, który jest Jego Ciałem. Nie mogą zostać zbawieni tacy ludzie, którzy dobrze wiedząc, że Kościół został założony przez Boga za pośrednictwem Chrystusa jako konieczny do zbawienia, nie chcieliby ani do niego wejść, ani w nim wytrwać. Ci natomiast, którzy bez własnej winy nie znając Ewangelii Chrystusa i Jego Kościoła, szczerym sercem szukają jednak Boga, a Jego wolę poznają przez nakaz sumienia, starają się pod wpływem łaski wypełniać w swoim postępowaniu, mogą osiągnąć wieczne zbawienie. (zob. KKK 846-848)

Youcat

136. Jak Kościół patrzy na pozostałe religie?

Kościół uznaje wszystko to, co w innych religiach jest dobre i prawdziwe. Szanuje i popiera wolność religijną i jako prawo człowieka. Wie jednak, że to Jezus Chrystus jest jedynym Zbawcą wszystkich ludzi. On jedynie jest „drogą i prawdą, i życiem” (J 14, 6). [841-845, 846-848]

Każdy, kto szuka Boga jest bliski nam chrześcijanom. Szczególny stopień „pokrewieństwa” istnieje w przypadku muzułmanów. Podobnie jak judaizm i chrześcijaństwo, również islam należy do religii monoteistycznych. Także muzułmanie czczą Boga Stwórcę i Abrahama jako ojca ich wiary. Koran uważa Jezusa za wielkiego proroka. Maryja, Jego Matka, jest matką proroka. Kościół naucza, że wszyscy ludzie, którzy bez własnej winy nie znają Chrystusa i Jego Kościoła, ale szczerze i otwarcie poszukują Boga, i postępują za głosem sumienia, osiągną wieczne zbawienie. Kto jednak poznał, że Jezus Chrystus jest „drogą i prawdą, i życiem”, ale nie chce za Nim podążać, ten na innych drogach nie znajdzie zbawienia. Zawiera się to w zdaniu: „Extra ecclesiam nulla salus” (poza Kościołem nie ma zbawienia).

